

Arrest

nr. 121 933 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op 11 april 1992 te Urus-Martan. U bent gehuwd met Z.E. (O.V. 7.768.463) en samen hebben jullie 2 kinderen.

Ongeveer een jaar geleden begon u islamonderricht te geven in moskeeën in uw herkomstregio (Urus-Martan). U ging er met jongeren in discussie over wat volgens de Koran van hen verwacht wordt als goede moslims. Zo ontraadde u hen om zich aan te sluiten bij jihadisten, zowel in Tsjetsjenië als in buitenlandse oorlogsgebieden. Uw standpunten daaromtrent leidden soms tot wrevel en vijandige reacties van jongeren.

Op 2 augustus 2013 kreeg u 's avonds bezoek van uw neef I.M., die werkt voor de ordedienst OMON. Hij beweerde over informatie te beschikken, waaruit bleek dat tegen u een klacht was ingediend omdat

u jongeren zou opruien en hen zou aanzetten om de wapens op te nemen. Uw neef beweerde dat er een actie tegen u op til was, waarbij u zou opgepakt worden.

Hij raadde u aan om meteen een veiliger onderkomen te zoeken. U pakte meteen wat spullen en dook onder bij M.B., een ver familielid, die verderop in Urus-Martan woonde. Uw partner dook, samen met jullie kinderen, onder bij haar ouders.

Tijdens uw onderduikperiode werd uw vader tot 2 keer toe opgepakt en mishandeld. Zodoende wilden de autoriteiten hem onder druk zetten om uw verblijfplaats vrij te geven.

Omdat u vernam dat uw situatie uitzichtloos was in Tsjetsjenië, werd begonnen met de organisatie van uw vlucht.

Op 15 september 2013 werd u naar uw schoonouders gebracht. U haalde er uw partner en kinderen op en vertrok per minibus naar België.

U kwam op 19 september 2013 in België aan en vroeg er dezelfde dag asiel, bij de daarvoor bevoegde instanties.

In het kader van deze aanvraag legt u de volgende documenten over: uw rijbewijs (origineel) en de geboorteaktes van uw partner en uw kinderen (origineel).

*Uw partner **Z.E. (O.V. 7.768.463)** beroept zich voor haar asielaanvraag op de door u ingeroepen motieven.*

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt.

De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest door de autoriteiten in uw herkomstland vervolgd te worden op basis van een valse klacht; u zou jonge mannen ertoe hebben aangezet om zich aan te sluiten bij extremistische of jihadistische groeperingen.

Welnu, uit uw verklaringen blijkt niet dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, kan vastgesteld worden.

Deze beoordeling is gebaseerd op de vaststelling dat u onaannemelijk onwetend bent over de meest cruciale aspecten van uw asielrelaas en geen inspanningen heeft geleverd om informatie te bekomen, daar waar dit redelijkerwijze verwacht kon worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat tegen u een klacht op basis van valse aantijgingen zou ingediend zijn. U zou hiervan op de hoogte gebracht zijn door uw neef, I.M., die zelf werkt voor de ordedienst OMON.

Welnu, u weet niet door wie uw neef zou ingelicht zijn over de klacht tegen u (CGVS, p.9), noch voor welke dienst deze persoon werkzaam was (CGVS, p.9).

U verklaart (CGVS, p.9) dat uw neef de betreffende klacht zou gezien hebben, maar toch wist hij u niet te vertellen wie de klacht tegen u zou ingediend hebben.

U beweert vervolgens dat het een anonieme klacht zou geweest zijn van één persoon omdat uw neef één document zou gezien hebben (CGVS, p.10).

U weet niet wanneer de betreffende klacht zou ingediend zijn (CGVS, p.10).

Uw neef zou, via connecties, ook een foto van u gezien hebben, maar u weet niet of hij die foto in de betreffende klacht zag of elders (CGVS, p.10).

Op de vraag of er, naar aanleiding van de klacht, plannen waren om u op te pakken, verklaart u uitdrukkelijk (CGVS, p.10) dat dit het geval was, maar u weet niet wanneer dit zou gebeuren en u weet niet of er reeds voorbereidingen waren getroffen voor uw aanhouding (CGVS, p.10).

Ook tijdens uw onderduikperiode heeft u niet meer bij uw neef I.M. geïnformeerd omtrent deze aspecten (CGVS, p.12). U zou dit hebben nagelaten omdat u oordeelde dat u van hem reeds genoeg informatie had verkregen (CGVS, p.13).

Deze quasi volledige onwetendheid omtrent zaken die onontbeerlijk zijn om een minimale inschatting te maken omtrent uw vrees, is niet aannemelijk.

Het is uit hoofde en positie van uw neef (als medewerker van de OMON) vooreerst al vreemd dat hij u, op het moment dat hij u aanmaant te vluchten, u niet veel meer informatie geeft dan de vage waarschuwing dat er een klacht is ingediend.

Maar zelfs indien uw neef u in eerste instantie niet meer informatie geeft of kan geven, is het niet aannemelijk dat u geen verdere informatie vraagt, of verder laat opvragen door uw neef. Informatie over wie, wanneer, welke klacht heeft ingediend en wat de concrete gevolgen zijn van de klacht, zijn immers cruciale elementen om het risico van vervolging in te schatten.

Gelet op uw totale onwetendheid rond de omstandigheden van de klacht in de periode dat u gaat onderduiken, gelet op het feit dat u nimmer zaken had verteld die ingingen tegen het beleid van de overheid (integendeel), en gelet op het feit dat u zelf nog geen enkel probleem had ervaren met de autoriteiten, is het voor de Commissaris-generaal niet aannemelijk dat u niet de minste moeite neemt om op dat moment te trachten verdere informatie te bekomen via uw neef.

Tijdens de periode waarin u ondergedoken leefde, vernam u dat uw vader 2 keer werd opgepakt.

U weet echter niet door welke dienst hij werd opgepakt (CGVS, p.12).

Uw vader zou de eerste keer zijn opgepakt zowat een week nadat u onderdook, maar hoe lang nadien hij nogmaals werd opgepakt, weet u evenmin (CGVS, p.12). U verklaart dat uw vader zou ondervraagd zijn met gebruik van stroomstoten, maar u weet niet of hij bij zijn detenties/ondervragingen verwondingen opliep (CGVS, p.12).

Welnu, de vaststelling dat u dermate onwetend bent over de eventuele problemen van uw vader, die mogelijk het gevolg waren van uw eigen problemen, is niet overtuigend en doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U had op dat moment immers nog alle mogelijkheden om u verder te informeren naar de concrete gevolgen van uw problemen voor uw familie, wat u bovendien bijkomende informatie kon geven die u in staat zou stellen om uw eigen kansen op vervolging accurater in te schatten.

In het verlengde van de vorige vaststelling ligt de vaststelling dat u niet weet of uw vader, die bij u inwoonde, nog informatie trachtte te verkrijgen van uw neef I.M. (CGVS, p.13).

Ondanks uw onwetendheid over de aanleiding van uw problemen, en de mogelijke concrete gevolgen voor u en uw familie, heeft u na uw vlucht en sinds uw verblijf in België zich niet meer geïnformeerd over de voortgang van uw beweerde problemen (CGVS, p.13): u wil het niet, want u wil anderen niet in gevaar brengen.

Welnu, dat u zich klaarblijkelijk dermate weinig interesseert voor aspecten die betrekking hebben op de door u voorgehouden vrees voor vervolging, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Van asielzoekers, die beweren ernstige problemen te riskeren in hun herkomstland, wordt verwacht dat zij redelijke inspanningen doen om zich op regelmatige basis te blijven informeren over aspecten van hun asielrelaas. Niet enkel kunnen zij hierdoor hun risico op vervolging accuraat inschatten, maar deze informatie kan ook ter beschikking gesteld worden van de asielinstanties, om aldus aannemelijk te maken dat men, in geval van een eventuele terugkeer, inderdaad een reëel risico op vervolging loopt. De vaststelling dat u terzake dermate weinig belangstelling toont, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien kan de door ingeroepen reden om dit na te laten niet worden weerhouden.

Immers, u verklaart dat u andere personen niet in gevaar wil brengen door informatie uit te wisselen, maar uit uw verklaringen blijkt dat u uw partner op 2 augustus 2013, rechtstreeks en telefonisch, op de hoogte bracht van uw voornemen om onder te duiken omdat er een klacht tegen u hangende was (CGVS, p.11) en verder blijkt uit uw verklaringen dat u uw ver familielid M., zij het zeldzaam, inschakelde om bij uw familie informatie in te winnen.

Van u mocht verwacht worden dat u zich meer zou informeren over aspecten van uw asielrelaas of via tussenpersonen contacten zou onderhouden om dit te doen.

Dat u dit tot op heden hebt nagelaten, in casu in een onzekere periode voor u en uw gezinsleden, doet daadwerkelijk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw vlucht naar België eveneens weinig geloofwaardig zijn. Bovendien wijzen uw verklaringen over uw vlucht naar België er op dat u bewust cruciale identiteitsdocumenten achterhoudt.

Zo verklaart u (CGVS, p.5) dat u in één en hetzelfde voertuig vanuit Tsjetsjenië naar België zou gereisd zijn.

U bent totaal onwetend over de steden en/of landen die tijdens uw vlucht werden aangedaan (CGVS, p.5).

Wel verklaart u uitdrukkelijk niet via Ingoesjetië te zijn gereisd, maar u weet niet via welke republieken/landen dan wel (CGVS, p.5).

U zou weliswaar iets hebben gemerkt van een (grens)controle, waarbij de chauffeur zou zijn uitgestapt om documenten te tonen aan de bevoegde personen, maar u bent totaal onwetend over de documenten die daarbij eventueel voor u en uw gezinsleden zouden gebruikt zijn (CGVS, p.5). Met de passeur zouden hoegenaamd geen afspraken zijn gemaakt over wat u moest zeggen of doen in geval van eventuele controles (CGVS, p.5). Hoedanook werd u op geen enkel moment van uw vlucht aan een persoonlijke controle onderworpen (CGVS, p.5).

Welnu, dergelijke verklaringen zijn allerm minst geloofwaardig.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zekere aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke controles plaatsvinden, waarbij gecontroleerde personen kunnen ondervraagd worden over hun reisbestemming en reisdoel.

Aan uw verklaringen kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden.

Bij confrontatie met voornoemde informatie, verklaart u echter uitdrukkelijk bij uw verklaringen te blijven (CGVS, p.5).

De hiervoor beschreven vaststelling is zwaarwichtig.

Op basis van uw weinig geloofwaardige verklaringen ontstaat immers het vermoeden dat u, net zoals uw partner overigens, bewust zowel uw intern Russisch paspoort als een geldig internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

Uit bijgevoegde informatie blijkt dat het Russisch intern paspoort op pagina 19 informatie bevat over de uitreiking van een internationaal paspoort.

In uw geval, en op basis van uw gebrek aan geloofwaardigheid, ontstaat het vermoeden dat u niet enkel dit uiterst belangrijke identiteitsdocument bewust achterhoudt om zo de uitreiking van een internationaal paspoort te verheimelijken, maar ook dat u het internationaal paspoort zelf achterhoudt om aldus informatie over een verkregen visum, het moment van uw inreis in de EU en de werkelijk beschreven reisweg te verzwijgen.

Op basis van het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid kan uw verklaring, ter verschoning voor het niet overleggen van voornoemde documenten, niet worden weerhouden.

U verklaarde in dat verband dat uw reis door anderen werd georganiseerd en dat u van uw chauffeur documenten voor uw vlucht meekreeg; uw rijbewijs zou volstaan om uw identiteit aan te tonen (CGVS, p.3 en 4).

Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig omdat het Commissariaat-generaal ervan uitgaat, op basis van de eerder genoemde informatie, dat u niet kon reizen, enkel in het bezit van uw rijbewijs en de geboorteaktes van uw partner en kinderen.

Deze vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uit voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw partner en uw kinderen bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die in het kader van onderhavige aanvraag niet betwist wordt.

In verband met identiteitsdocumenten kan wel verwezen worden naar de eerder gedane vaststelling, waarin het Commissariaat-generaal stelt dat er goede redenen voorhanden zijn om te veronderstellen dat u en uw partner bewust dergelijke uiterst cruciale documenten bewust achterhouden voor de Belgische autoriteiten.

Aangezien u, behoudens de hiervoor besproken documenten, geen andere stavingsstukken overlegt aan de asielinstanties, blijft de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag ongewijzigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 20 december 2013 (zie p. 3) dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten aangezien hij aldaar voor zijn leven vreest.

Hij laat gelden dat hij via de vluchtelingenstatus zijn leven opnieuw kan aanvangen in België en wijst erop dat hij zich hier steeds beter aan de samenleving aanpast en van plan is om binnenkort lessen Nederlands aan te vatten. Hij vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing zodat hij zich hier verder kan integreren en zijn bijdrage aan de Belgische samenleving en economie kan leveren door legaal te gaan werken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 3) verder een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Hij stelt dat hij als gevolg van de bestreden beslissing zal dienen te keren naar zijn land van herkomst dat volgens hem, in strijd met wat de commissaris-generaal voorhoudt, “*absoluut niet veilig*” is.

Hij voert aan dat de onveilige situatie in Tsjetsjenië bevestigd wordt “*door verschillende mensenrechtenrapporten*”; hij haalt aan uit artikelen van “Amnesty International” van 1 april 2011 en 11 juni 2009, een verslag van “Pax Christi” van 26 maart 2013, een “vluchtelingenverhaal” van “Vluchtelingenwerk Vlaanderen”, z.d., en een artikel van “Artsen Zonder Grenzen” van 21 augustus 2008.

Hij voert aan dat hij “*naast deze duidelijk aangetoonde algemene onveiligheid*” tevens een persoonlijke vrees heeft aangetoond; hij stelt dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft aangegeven “*dat hij wordt bedreigd door moslimextremisten die hem kwalijk nemen dat verzoeker moslims afraadt om te gaan vechten in Syrië*”.

Hij stelt dat hem terugsturen naar zijn land *de facto* gelijkstaat aan het hem blootstellen aan mensonwaardige behandelingen, wat in strijd is met artikel 3 EVRM dat directe werking heeft in België; de Belgische overheid moet hem derhalve een verblijfstitel toekennen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 5) ook een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Waar de commissaris-generaal lastens verzoeker weerhoudt dat hij niet weet wie tegen hem klacht heeft ingediend, wijst verzoeker erop dat de klachten anoniem waren zodat het onmogelijk is te achterhalen wie er achter zit.

Waar de commissaris-generaal hem ten kwade duidt dat hij niet weet wat er met zijn gefolterde vader is gebeurd, antwoordt verzoeker dat zijn vader hem opgedragen heeft geen enkel contact meer op te nemen met zijn familie voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, zodat verzoeker wel weet heeft van de elektroshocks op de persoon van zijn vader, maar niet meer weet wat er nadien gebeurd is.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen contact meer opneemt met zijn familie, herhaalt verzoeker het verbod van zijn vader.

Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk is om na te gaan op welke motieven de commissaris-generaal zich werkelijk steunt om aan hem een verblijfsrecht te weigeren, gezien verzoeker de motieven in de weigeringsbeslissing al tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft uitgelegd, wat een schending inhoudt van de motiveringsplicht, zijnde een motief tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen te willen vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, volgens de inventaris (zie p. 6), vijf keer “*Bewijs van onveiligheid thuisland*” (sic).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker bij zijn verhoor op 31 oktober 2013 op het commissariaat-generaal onaannemelijk onwetend bleek over cruciale aspecten van zijn asielrelaas.

Zo wist verzoeker niet door wie zijn neef zou ingelicht zijn over de klacht tegen hem (zie het verhoorverslag, p. 9), noch voor welke dienst deze persoon werkzaam was.

Verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 9) dat zijn neef bedoelde klacht gezien zou hebben, maar hem niet verteld heeft wie de klacht zou ingediend hebben.

Verzoeker verklaarde dat het een anonieme klacht was van één persoon omdat zijn neef slechts één document gezien had (zie het verhoorverslag, p. 10).

Verzoeker weet evenmin wanneer de betreffende klacht zou ingediend zijn (zie het verhoorverslag, p. 10). Hij verklaarde dat zijn neef, via connecties, ook een foto van verzoeker gezien zou hebben, maar verzoeker wist niet of hij die foto in de betreffende klacht zag of elders (zie het verhoorverslag, p. 10). Verzoeker stelde ook dat er naar aanleiding van die klacht plannen waren om hem op te pakken (zie het verhoorverslag, p. 10), maar hij wist niet wanneer dit zou gebeuren, noch of er reeds voorbereidingen waren getroffen voor zijn arrestatie.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de periode dat hij was ondergedoken, nagelaten heeft zich bij zijn neef I.M. te informeren omtrent deze aspecten (zie het verhoorverslag, p. 12), omdat hij oordeelde dat hij “van hem reeds genoeg informatie had verkregen”.

Verzoeker wist evenmin of zijn vader nog gepoogd had om informatie te verkrijgen van zijn neef I.M (zie het verhoorverslag, p. 13).

Verder bleek verzoeker onaannemelijk onwetend over de aanhoudingen van zijn vader, tijdens de periode waarin verzoeker ondergedoken leefde.

Zo wist hij niet door welke dienst zijn vader werd opgepakt (zie het verhoorverslag, p. 12), noch hoe lang zijn vader werd opgepakt na zijn eerste aanhouding, noch of zijn vader bij de detenties/ondervragingen verwondingen opliep.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker ook na zijn vlucht uit zijn land en sinds zijn verblijf in België, nagelaten heeft zich te informeren over de evolutie van zijn voorgehouden problemen (zie het verhoorverslag, p. 13).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat de klachten anoniem waren zodat het niet mogelijk is te achterhalen wie er achter zit.

Wat betreft zijn onwetendheid omtrent zijn vader en het feit van de afwezigheid van contact met zijn familie betreft, antwoordt verzoeker dat zijn vader hem opgedragen heeft geen enkel contact meer op te nemen met zijn familie voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, zodat verzoeker, naar hij stelt wel weet heeft van de elektroshocks op de persoon van zijn vader, maar niet meer weet wat er nadien gebeurd is.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om zijn relaas te staven; hij moet de elementen ervan aanbrengen en aantonen dat zijn asielrelaas gerechtvaardigd is.

Van een asielzoeker mag ook worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten; van verzoeker mag dus in redelijkheid verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, wat hij kennelijk heeft nagelaten.

Informatie over wie, wanneer, welke klacht heeft ingediend en wat de concrete gevolgen zijn van de klacht, zijn bovendien cruciale elementen om het risico van vervolging in hoofde van verzoeker in te schatten.

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, op basis van de zeer beperkte gegevens die hij had omtrent de klacht, zonder meer onderdook en vervolgens zijn land van herkomst verliet, temeer gezien verzoeker bij zijn onderricht in de moskee, naar hij voorhoudt niet eens zaken had verteld die indruisten tegen het beleid van de overheid en daarenboven zelf nog geen enkel probleem had ervaren met de autoriteiten.

Dat verzoeker in die omstandigheden dan ook nalaat om verdere informatie te bekomen via zijn neef, omdat naar zijn oordeel hij van deze laatste reeds genoeg informatie had verkregen, wordt door de Raad niet aanvaard.

Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

De Raad herhaalt dat het immers in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoekers quasi totale onwetendheid gevoegd bij zijn nalatigheid om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees.

De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg en reisdocumenten.

Verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 5) dat hij in één en hetzelfde voertuig vanuit Tsjetsjenië naar België reisde, dat hij geen weet heeft over de steden en/of landen die hij zijn vlucht aandeed, dat hij wel iets heeft gemerkt van een (grens-)controle, waarbij de chauffeur is uitgestapt maar dat hij niets weet over documenten die daarbij eventueel voor hem en zijn gezinsleden zouden gebruikt zijn, dat hij op geen enkel moment van zijn vlucht aan een persoonlijke controle onderworpen werd en dat er met de passeur geen afspraken zijn gemaakt over wat hij moest zeggen of doen in geval van eventuele controles.

De Raad wijst erop dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben langs welke landen en plaatsen hij reisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker haast niets kon vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zekere aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, zeer strikte en persoonlijke controles plaatsvinden, waarbij gecontroleerde personen kunnen ondervraagd worden over hun reisbestemming en reisdoel.

Dat verzoeker ook geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar over eventuele grenscontroles, is niet geloofwaardig.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg en gebruikte reisdocumenten ondermijnen dan ook zijn geloofwaardigheid, in het bijzonder over de omstandigheden van zijn reis naar België.

Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat verzoeker en zijn partner Z.M. -die enkel verzoekers rijbewijs en de geboorteaktes van Z.M. en hun kinderen neerleggen- hun intern paspoort en reispaspoort achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hen verkregen visum voor hun reis, het ogenblik en de wijze van hun vertrek uit hun land van herkomst, verborgen te houden.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt dat het in verzoekers land van herkomst "*absoluut niet veilig*" is en hierbij verwezen wordt naar "*bewijs van onveiligheid thuisland*", bedoeld wordt de artikelen van "Amnesty International" van 1 april 2011 en 11 juni 2009, een verslag van "Pax Christi" van 26 maart 2013, een "*vluchtelingenverhaal*" van "Vluchtelingenwerk Vlaanderen", z.d., en een artikel van "Artsen Zonder Grenzen" van 21 augustus 2008, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Verzoekers citaten uit artikelen van "Amnesty International" van 1 april 2011 en 11 juni 2009, een verslag van "Pax Christi" van 26 maart 2013, een "*vluchtelingenverhaal*" van "Vluchtelingenwerk

Vlaanderen”, z.d., en een artikel van “Artsen Zonder Grenzen” van 21 augustus 2008, tonen niet aan dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad laat trouwens de informatie die de commissaris-generaal hanteert, die van recentere datum is en verzameld werd door een gespecialiseerde dienst, prevaleren op de info door verzoeker bijgebracht.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE